

A magyar krónikák és a kitalált középkor I.

Előszó

Amikor Heribert Illig kidolgozta „kitalált középkor” néven ismertté vált elméletét, elsősorban Európa nyugati felének történelméből merítette érveit. Hivatkozott a Karoling Birodalom korából fennmaradt hatalmas mennyiségű hamis okmányra, az aacheni palotakápolna saját korát több évszázaddal megelőző építészeti megoldásaira, XIII. Gergely pápa különös naptárreformjára, a korszakra jellemző feltűnő és érthetetlen régészeti lelethiányra.

Természetesen kitért a Bizánci Birodalom furcsaságaira is: említette az építkezések megszűnését, az írásbeliség visszaesését, a kérdéses kor eseményeinek meseszerűvé válását, az érthetetlen és indokolatlan krónikaátírási akciót. Érvei önmagukban is elég súlyosak és elgondolkodtatóak. Illig azonban egy dologra nem tért ki soha, arra egyetlen szóval sem utalt, sőt a jelek szerint nem is nagyon ismerte a problémát.

Ez pedig a magyar krónikás hagyomány! Mégpedig az a magyar krónikás hagyomány, amely olyan elementáris erővel támasztja alá feltevéseit, hogy könyvében kiemelt helyet, sőt, külön fejezetet érdemelt volna! Nem véletlen, hogy az utóbbi időben középkori krónikáink körül feltűnően nagy lett a csend! Miközben neves történelmi folyóirataink különszámokban próbálják „cáfolni” időszámításunk meghamisításának tényét, addig krónikáink ügyét még csak szóba se merik hozni!

A magyar krónikák a honfoglalás datálásával kapcsolatban szemlátomást óriási zavarban vannak: Kálti Márk a Képes Krónikában két-három évszázaddal korábbi dátumot közöl annál, mint ami a ma érvényben lévő hivatalos kronológiából következik. Jó, - gondolhatnánk - nem kell a dolognak túl nagy jelentőséget tulajdonítani, biztos elírta vagy elszámolta. Igen ám, csakhogy ezzel a problémával nincs egyedül! Ugyanis Kézai Simon a krónikájában meghagyja ugyan a magyar honfoglalást a nyolcszázas évek végén, ám Attilát nem a négyszázas évek első felébe datálja, hanem három évszázaddal későbbre, azaz a hétszázas évekbe! Ezáltal Kálti Márk és Kézai Simon, így együtt, világossá teszik, hogy nem a matematikai tudásuk mondott csődöt, hanem egyugyanazon problémát, nevezetesen az illegálisan beiktatott három évszázad

problémáját kívánják feloldani, mégpedig két ellentétes úton, két ellentétes módszerrel.

Történelmi amnézia?

A jelenleg érvényben lévő hivatalos kronológia szerint Attila a Krisztus utáni négyszázas évek első felében élt, míg a magyar honfoglalás a Krisztus utáni nyolcszázas évek legvégén, 895-ben következett be. A kettő közötti időbeli szakadék legalább 450 év, ami már valóban egy jelentősnek mondható időbeli távolság. A magyar krónikák Attila koráról mégis meglehetősen nagy terjedelemben és a lehető legapróbb részletezettséggel számolnak be. Ugyanez a krónikás hagyomány hasonló terjedelemben és hasonló részletezettséggel ismerteti a magyar honfoglalás korát is. Ezek után teljes joggal elvárhatnánk, hogy krónikásaink, miután részletesen ismertették e két történelmi időszakot, a kettő között húzódó, és körülbelül háromszáz évig tartó avar korszak eseményeit is megemlítsék! Ezzel szemben nem, hogy nem említik, hanem azt a szót, hogy „avar” le se írják! Hovatovább úgy datálják az eseményeket, hogy idő se marad semmiféle avar korszak számára, hiszen Attila halála és a magyar honfoglalás között mindössze ötgenerációnyi távolságot, és mindössze 104 évet vezetnek le! Kálti Márk és Kézai Simon teljesen azt a benyomást keltik, mintha az Attila kora és az Árpád kora közötti események tekintetében egyfajta történelmi amnéziában szenvednének! Háromszáz évet olyan pazar eleganciával lépnek át, mintha az a korszak valóban meg se történt volna! Kihagyna krónikásaink történelmi emlékezete? Hogyan lehetséges, hogy jobban emlékeznek az időben tőlük sokkal távolabb lévő hun korszakra, mint arra az avar korszakra, amely honfoglalásunkat közvetlenül megelőzte? Valljuk be: ez felettébb különös! Hiszen akárhol is éltek eleink az avar korszak háromszáz éve alatt, mindenképpen valahol a Kárpát-medence közelében kellett lenniük! Első kézből való információik lehettek volna a Kárpát-medencei központú Avar Birodalomról! Feltéve persze, hogy volt egyáltalán Avar Birodalom. Mert ha nem volt, akkor nem csoda, hogy krónikásaink is mélyen hallgatnak róla.

De nem csak az Avar Birodalomról hallgatnak a magyar krónikák, hanem a Kazár Birodalomról is! Ez a hallgatás pedig azért különös, mert honfoglalásunkat megelőzően – a hivatalos verzió szerint – éppen ennek a Kazár Birodalomnak a kötelékébe tartoztunk mi is, mégpedig időben éppen Attila kora és Árpád kora között! Viszont nagyon úgy tűnik, hogy Kézai Simonnal és Kálti Márkkal ezt a tényt elfelejtették közölni, hiszen – akárcsak az avarok esetében – tudomást sem vesznek semmiféle Kazár Birodalomról!

Talán mondanom sem kell, hogy a dicsőséges Karoling Birodalom, és annak feje, Európa atyja, a világtörténelem mozgatórugója, a világ megváltoztatója, két kontinens pátriárkája, Nagy Károly sem nyer említést krónikáinkban. Pedig ha másért nem is, talán a Kárpát-medence ellen vezetett avaritató hadjáratai miatt igazán megérdemelte volna, hogy említés tétessék róla! No persze ennek előfeltételei vannak ám! ... Mindenekelőtt nem árt valódi, létező történelmi személynek lenni!

Mennyi idő telt el Attila és Árpád között?

A régi magyar krónikák ötgenerációnyi távolságról tudnak Attila és Árpád ideje között:

„... s ama fiú származását álmom jövendölte meg, ezért nevezték Álmosnak, aki Előd, ez Ögyek, ez Ed, ez Csaba ez Etele, ... fia volt.” (Képes Krónika)

A krónikáink Attila halála és a magyarok második bejövetele között mindössze 100 vagy 104 évnyi különbségről beszélnek:

*„Az Úr megtestesülésétől számított hatszázhetvenhetedik évben, **száznégy esztendővel Attila magyar király halála után**, III. Constantinus császár és Zakariás pápa idejében - miképpen meg van írva a rómaiak krónikájában - a magyarok másodízben jöttek ki Szittyországából ...”* (Képes Krónika)

Néhány bekezdéssel lejjebb pedig:

*„Az Úr megtestesülése utáni hatszázhetvenhetedik évben, **száz évvel Attila király halála után**, a nép nyelvén magyarok vagy hunok, latinul pedig ungarusok, III. Constantinus császár és Zakariás pápa idejében ismét benyomultak Pannóniába.”* (Képes Krónika)

A magyar krónikák még olyan részletekről is beszámolnak, miszerint Edömén, Ednek a testvére, aki Csaba fia, tehát Attilának az unokája, még megérte a magyar honfoglalást, és házanépével együtt ő is visszatért Pannóniába! Hogyan volna mindez lehetséges, ha Attila halála és a magyar honfoglalás között nem **100** vagy **104**, hanem **442** (!!!) esztendő telt volna el, amint az a hivatalos kronológiából következik?! Nyilvánvaló, hogy sehogy sem! A következtetés tehát kézenfekvő: Vagy a magyar krónikák állítanak valótlanítást, vagy meghamisították az időszámításunkat, mint ahogy azt Heribert Illig feltételezi! Mindenesetre a száznégy évről szóló tézist nem csak a Képes Krónika közlése támasztja alá, hanem Zakharov és Arendt szovjet régészek eredményei is. De lássuk, hogyan ír erről Götz László a „Keleten kél a Nap” című munkájában:

*„Az akkoriban felfedezett szaltovói műveltséget határozottan a lebediai magyarok hagyatékának nevezik (mármint Zakharov és Arendt szovjet régészek). Megállapítják, hogy a szaltovói és az észak-kaukázusi, Kobán vidéki kardok a honfoglalás kori magyar fegyverekhez állnak a legközelebb. **A szaltovói műveltség a 8. század végén jelent meg és a 9. század végén eltűnt - írják.** Semmi esetre sem kazár kultúra, mert éppen a Kazár Birodalom centrumából hiányzik. Óriási félkörben veszi körül az alsó-volgai kazár központot: a középső Volgától a Don, Donyec felső folyásán és a Kubán vidékén át egészen a Kaukázus keleti feléig, a Kuma folyóig. (...) A szaltovó-majácki műveltség pedig az egyetlen olyan régészeti kultúra Dél-Oroszországban, amelyről kimutatható, hogy területének mintegy felén a 9. század végével, vagyis pontosan a honfoglalással egyidejűleg, megszűnt az élet.”* (Kiemelés tőlem)

Figyelemreméltó, hogy a szaltovó-majácki műveltség, amelyet szovjet régészek a honfoglalás előtti lebediai magyarsághoz kötöttek **éppen körülbelül száz évig virágnak** (a VIII. század végétől a IX. század végéig), mielőtt a IX. század végén, azaz pontosan a magyar honfoglalással egyidőben „tragikus hirtelenséggel elnéptelenedne”! Bizony nehéz megállni, hogy ezen a ponton ne jusson eszünkbe az Attila halála, birodalmának széthullása és népeinek „Szkítiába” való visszahúzódása valamint a magyarok második bejövetele között a Képes Krónika által levezetett 100 – 104 évnyi távolság!

Nagy Sándor-féle dátum Kézai krónikájában?

Láttuk tehát, hogy Kálti Márk a magyar honfoglalást a Krisztus utáni 677-es évre rögzítette. Logikájából azonban levezethető egy másik honfoglalás-dátum is! Ha Attila halálának Képes Krónika szerinti dátumához, vagyis 445-höz hozzáadjuk azt a 104 évet, ami Attila halála és a magyarok második bejövetele között szerinte eltelt, akkor eredményként az **549-es** dátumot kapjuk! ($445 + 104 = 549$) Kézai Simon 1272-ben írt krónikájában a magyar honfoglalást már jóval későbbre, a Krisztus utáni **872-es** esztendőre rögzíti! Felmerül a kérdés: Van-e a kapcsolat a két dátum között? **Nos, e két dátum tulajdonképpen egy és ugyanaz, csak az egyiket (549) a Krisztus születése óta eltelt években kell érteni, míg a másikat (872) a Nagy Sándor halála óta eltelt években!** Nagy Sándor ugyanis Kr.e. 323-ban halt meg, s tudjuk, hogy a halála évétől útnak indult egy időszámítási rendszer. Ha valaki a középkor során következetesen a Nagy Sándor halála óta eltelt években gondolkodott, akkor pontosan 323 évvel nagyobb dátumokat használt, mint azok, akik már Krisztus születésétől számították az időt! Tehát:

445 - Ekkor halt meg Attila a Képes Krónika szerint.

104 - Ennyi év telt el Attila halála és a magyar honfoglalás között a Képes Krónika szerint.

323 - Ennyi év a különbség a Nagy Sándor halála utáni időszámítás és a keresztény időszámítás között.

872 ($445 + 104 + 323$) - Kézai szerint ekkor volt a magyar honfoglalás!!!

Könnyen elképzelhető tehát, hogy a középkorban szándékosan vagy véletlenül összetévesztették e két párhuzamosan futó időszámítási rendszert! Még tudták, hogy mi az éppen aktuális évszám, de hogy ezt Krisztus születésétől kell-e érteni, vagy Nagy Sándor halálától, az már nem volt világos! A kereszténység terjedésével általánossá vált a keresztény időszámítás, de úgy, hogy a régi Nagy Sándor-féle dátumok megmaradtak, csak a továbbiakban keresztény dátumokként értelmeződtek! Ezt a lehetőséget Illig is említette. Könyvének 422. oldalán, a „Sándortól Sándorig” c. fejezetben így ír:

„Gunnar Heinsohn a velem folytatott dialógusban azt a feltételezését ismertette, hogy a kitalált középkor eddig felvetett három évszázada azáltal került az időszámításba, hogy a „Nagy Sándorhoz” (Alexandrosz) viszonyított időpontokat egyszerűen Krisztusra értelmezve olvasták. (...) Emögött az a logika áll, hogy kegyességi okokból többé nem fogadták el a pogány Nagy Sándorra történő hivatkozást, amiért is a régi dátumokat egyszerűen „keresztény dátumoknak” olvasták. (...) Ebben az esetben a jobbik, nevezetesen a bizánci bürokrácia korrekt Sándor-dátumot ruházott volna a nyugatra, melyet ott aztán Krisztus-dátumra változtattak volna.”

Írja pedig mindezt Illig úgy, hogy közben sejtelve sincs arról, hogy nekünk magyaroknak van két középkori krónikánk, amelyek a honfoglalás datálásakor egzakt módon produkálják a Nagy Sándor halála utáni időszámítás és a Krisztus születése szerinti időszámítás közötti 323 év különbséget! Mint láttuk a magyar krónikák e tekintetben is kitűnően alátámasztják Illig felvetéseit!

Felmerül azonban a kérdés: Ha Kálti kijelenti, hogy Attila 445-ben halt meg, a honfoglalás pedig 104 évvel később következett be, akkor az 549-es dátum helyett miért a 677-es dátumot emlegeti? Nem ellentmondás ez? Nos igen, ez valóban ellentmondás! Az ellentmondás gyökere azonban éppen a naptárhamisítás logikájában rejlik! Illig ugyanis világosan kifejtette, hogy a három fiktív évszázad megléte az időszakon nem azt jelenti, hogy semmi sem igaz, ami időben 614 és 911 közé esik! Sokkal inkább arról van szó, hogy a fiktív korszak peremterületeit előre és hátradatált eseményekkel, többszörözött és sorszámokkal ellátott uralkodókkal töltötték ki! Kálti tehát azért említi meg a 677-es évet is, mert nem csak arra figyel, hogy mikor halt meg Attila, és nem csak arra, hogy hány évvel később jöttek be a magyarok, hanem arra is, hogy abban az időben ki volt az éppen regnáló bizánci császár! Kálti tehát azért ír 549 helyett 677-et, mert III. Konstantin meghamisított uralkodási idejéhez akar szinkronizálni! Ahhoz a III. Konstantinhoz, akiből időközben gyártottak egy IV. egy V. egy VI. és egy VII. Konstantint is! A végső hivatalos verzió szerint 677-ben történetesen éppen egy IV-es sorszámú ellátott Konstantin uralkodott! Kálti Márk tehát ellentmondásba keveredik saját magával, mert adatait szinkronizálni akarja a hamis nyugati krónikákkal! Szerencsére azonban korrekt módon közli a tiszta magyar forrásból származó dátumokat is.

Adva van tehát egy ilyen magyar krónikás hagyomány, amely ilyen megdöbbentő következetességgel produkálja éppen a kérdéses korban éppen azt a három évszázadnyi differenciát, amelyet Heribert Illig tisztán nyugat-európai források alapján is ki tudott mutatni, úgy, hogy közben a magyar krónikás hagyományt még csak nem is ismerte! Azt vegyük tehát észre, hogy ez két, egymástól teljesen különálló és független dolog, amelyek mégis maximálisan egybevágnak! A dolog egyik oldala a nyugat-európai oldal, amely önmagában is megáll, hiszen Illig éveken keresztül kizárólag nyugat-európai érvekkel támogatta elméletét. A dolog másik oldala pedig a magyar krónikás hagyomány, amely a nyugat-európai érvrendszerrel teljesen független, ám mégis tökéletesen alátámasztja azt! Lehet-e, szabad-e egy ekkora egyezést teljes mértékben figyelmen kívül hagyni? Mindenesetre az Ige ezt mondja:

„Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden dolog.” (II. Korinthus 13.1) **Kettős mérce**

A nemzetközi tudományos világ mindeddig szentírásként kezelte az olyan nyugati krónikákat, mint például Einhardnak a Nagy Károly életéről írt munkája. Nyilvánvaló abszurdításai ellenére jóformán minden közlését, minden félmondatát készpénznek vették. Ugyanez a nemzetközi tudományos világ az, amelyik negligálja a teljes középkori magyar krónikásirodalmat, és történelemtudományi szempontból megbízhatatlannak bélyegzi! Vajon milyen alapon teszi ezt? Miért mérnek történelemtudósaink e tekintetben is kettős mércével? Mitől hiteltelenebb egy középkori magyar krónikás, mint egy nyugati szerző? A választ ismerjük: Időrendi okokból!!! A hivatalos akadémikus érvelés ugyanis úgy szól, hogy az a középkori magyar krónikásirodalom, amely Attila halála és a magyar honfoglalás között képes mindösszesen csak 104 évet levezetni, olyan nyilvánvaló ostobaságot állít, hogy nem is érdemes történelemtudományi szempontból komolyan venni, és közléseit hitelesnek elfogadni! Értjük ezt? Az Úr Jézus Krisztust is azért ítélték halálra, mert Kajafás kérdésére igazat állított magáról! A magyar krónikás hagyománnyal ugyanígy bánnak el: azért nem veszik komolyan a közléseit, azért tekintik történelemtudományi szempontból hiteltelennek, mert igazat állít! Mert veszi magának a bátorságot, és egyszerűen kihagyja, átlépi azt a fiktív időszakot, amelyet vélhetőleg csak utólag csempészték be a történelembe! Az, hogy esetleg mégsem a magyar krónikák közléseivel van baj, hanem maga a

kronológia az, ami nem stimmel, és az időszámítási rendszerünkbe csúszott be valami gubanc: tudósainkban mindeddig fel se merült!

Ennek az egész képtelen helyzetnek van még egy olyan aspektusa, ami nagyon jól megvilágítja akadémiai történelemtudományunk fonák gondolkodásmódját. Ugyanis bármilyen hihetetlen, él egy nemzet Európa közepén, amely saját történelmét illetően jobban hisz ellenségének, a bizánci császárnak, mint saját középkori krónikásainak! Amit ugyanis mi a honfoglalásunk koráról és az azt közvetlenül megelőző időkről tudunk, azt zömmel VII. (Bíborbanszületett) Konstantin bizánci császár „De Administrando Imperio” (A Birodalom kormányzása) című művéből ismerjük! Tekintettel arra, hogy a magyarok hadat viseltek Bizánc ellen, és azt egy időre adófizetőjükké is tették, felmerül a kérdés: Vajon pártatlannak tekinthető-e a magyarokkal szemben az a bizánci császár, akinek eleink oly sok borsot törtek az orra alá? Nyilván nem! De mi ennek ellenére mégis készpénznek vesszük minden egyes szavát, miközben saját középkori krónikásainkat hiteltelennek tekintjük! VII. (Bíborbanszületett) Konstantin ebben az ominózus művében valóban mindent elkövet, hogy eleinket minél dicstelenebb színben tüntesse fel. Figyeljük csak:

„És a magyarok hét hordából állottak, de ebben az időben nem volt uralkodójuk, sem bennszülött, sem idegen, de voltak közöttük bizonyos törzsfőnökök, akik között a vezető törzsfőnök a már előbb említett Lebediás volt... És a kagán, Kazária uralkodója a (magyarok) vitézsége és katonai segítségé miatt az első törzsfőnök, akit Lebediásnak hívtak, egy előkelő kazár hölgyet adott feleségül, hogy nemzzen vele gyermekeket; de Lebediásnak történetesen a kazár asszonytól nem született gyermeke. Miután egy kis idő elmúlt, a kagán, Kazária uralkodója, szólt a magyaroknak, hogy küldjék el hozzá az első törzsfőnöküket, így Lebediás, Kazária királya elé járulva, megkérdezte tőle, hogy miért hívatta. És a kagán így szólt hozzá: A következő okból küldöttünk érted: minthogy előkelő származású vagy és bölcs és vitéz és első a magyarok között, mi azt óhajtjuk, hogy a fajtád uralkodója légy és alá légy rendelve a mi törvényeinknek és rendeleteinknek.”

Egyszóval Bíborbanszületett Konstantin szerint mi abban az időben a zsidó vallású kazár király hűséges alattvalói voltunk, ám ahhoz már nem volt elég sütnivalónk, hogy vezért válasszunk magunknak. A kazár király hívta fel a figyelmünket arra, hogy elkelne már nekünk is egy fejedelem. Ő kérte fel Lebediást, hogy „hordáinkat” vezettesse, és „fajtájának” uralkodója legyen. Mivel azonban Lebediás szerény ember volt, ezt a megtisztelő felkérést áthárította Álmosra, illetőleg annak fiára, Árpádra.

"Árpád beiktatásának szertartása „a kazárok szokása és gyakorlata szerint történt, úgy, hogy pajzsukra emelték. De Árpád előtt a magyaroknak soha nem volt más uralkodójuk; ezért Magyarország uralkodóját mind a mai napig ebből a nemzetségből választják.” (Kiemelés tőlem)

Ez volna tehát a dicsőséges Árpád-ház történetének kezdete VII. (Bíborbanszületett) Konstantin szerint. Hamisító-mesterünk természetesen nem mulasztja el kihangsúlyozni, hogy a magyaroknak Lebediás előtt nem volt fejedelme! Teszi pedig mindezt egyértelműen attól a hátsó szándéktól vezéreltetve, hogy a magyarokat valami módon elszakítsa a hun Attilától, Isten ostorától, aki hatalmas seregeinek élén a Krisztus utáni V. században a Római Birodalmat is térdre tudta kényszeríteni! Ezzel szemben a középkori magyar krónikák sem Lebediást, sem a

kazár királyt, sem magát Kazáriát nem ismerik! Szólnak azonban Szkítiáról, a magyarokat rendre hunoknak vagy szkítáknak nevezik, Attiláról pedig, mint magyar királyról beszélnek! Mindehhez tegyük még hozzá Heribert Illig állítását is, aki szerint ennek a koraközépkori naptárhamisításnak az egyik szellemi szülőatyja éppen az a VII. (Bíborbanszületett) Konstantin volt, akinek a magyar történelemre vonatkozó közléseit kritika nélkül fogadta el a magyar történettudomány! Ehhez azt hiszem nem kell további kommentár!

III. Konstantin vagy VII. Konstantin?

Illig beszámol a VII. századi és a X. századi bizánci állapotok közötti feltűnő hasonlóságokról is. „*A császári birodalmat 600 körül katonailag meggyengíti az avarok előrenyomulása a Balkán-félszigeten.*” - írja. Ne feledjük: 300 év korrekcióval élve az avar előrenyomulás időben egybecsúszik a magyar előrenyomulással! Mivel Bizáncnak a 900-as évek elején is szembesülnie kell egy erős északi ellenséggel, mégpedig a magyarokkal, erős a gyanú, hogy a teljes avar korszak nem egyéb, mint a magyar honfoglalás korának időben visszadatált duplikációja! Illig hivatkozik Manfred Zellerre, aki a sztyeppei népekről írt munkáiban rámutat: „*e lovasnépek száma az I. évezredben megduplázódik, megtöltendő az üres évszázadokat!*„ Az avar nép tehát, pusztán csak egy duplum! Nem más, mint a hun-magyarok melléknevéből kreált nemzet, melynek egyetlen célja: kitölteni az üres századokat! Az avarként tisztelt gazdag régészeti leletanyag akár Attila hunjainak régészeti hagyatéka is lehet!

De térjünk vissza Bizáncba: 602-ben Phokas személyében egy ijesztő és tehetségtelen figura ül a bizánci trónon, aki csak császárgyilkosság után tud hatalomra kerülni. A perzsák királya II. Huszrau kihasználja a kedvező pillanatot és megtámadja Bizáncot, állítólag azért, hogy megbosszulja a halott császárt. 610-ben Herakleiosz megdönti ugyan Phokas terrorkormányzatát, de a perzsák feltartóztathatatlan előrenyomulása folytatódik: meghódítják Kelet-Anatóliát, Mezopotámiát, Szíriát, Palesztinát, Egyiptomot, és az észak-afrikai partok mentén elvonulnak egészen Tripoliszig. Jeruzsálem bevétele és a Szent Kereszt elhurcolása 614. május 22-én következik be, három hetes ostrom után. Érdekes megjegyezni, hogy Herakleiosznak van egy társuralkodója, a fia, akit 613-ban (két esztendősen) már megkoronáznak, de aki sokáig apja árnyékában él, valóságos döntéshozó hatalom nélkül. Majd amikor viszonylag későn valós hatalomhoz jut, hirtelen végez vele a sorvadás. Ez az illető pedig nem más, mint III. Konstantin. Mégpedig az a III. Konstantin, aki említve van a magyar Képes Krónikában is, éppen a magyar honfoglalás datálásával kapcsolatban:

„... száznégy esztendővel Attila magyar király halála után, III. Constantinus császár és Zakariás pápa idejében - miképpen meg van írva a rómaiak krónikájában - a magyarok másodízben jöttek ki Szittyországból...” (Kiemelés tőlem)

Fölöttébb különös, hogy a Képes Krónika szerzője a magyar honfoglalás idejének bizánci uralkodóját egy 600-as években élő császárnak véli megtalálni! Mint tudjuk, Illig tézise szerint 614-ben, tehát nem sokkal a Szent Kereszt elhurcolása után kezdődnek a fiktív évszázadok. 614-ben III. Konstantin már koronázott társcsászár, ámde még csak három esztendő. Az az időszak tehát, amikor III. Konstantin tényleges hatalomhoz jut, már a fantomkorszak idején történik. Ha Illig tétele igaz, akkor III. Konstantinnak valamilyen formában a X. században is fel kell bukkannia! És lám, csodák csodája, a X. században ismételtén találkozunk egy Konstantinnal,

igaz, ezúttal nem III.-kal, hanem VII.-kel! Mégpedig azzal a VII. Bíborbanszületett (Porfirogennetosz) Konstantinnal, aki minden valószínűség szerint a fiktív évszázadok egyik szülőatyja volt! Illig ezek után megvizsgálta VII. (Bíborbanszületett) Konstantin X. századi élettörténetét. A X. századi történet valahol ott veszi kezdetét, amikor Leo császár négy éven belül háromszor is megözvegyül, mire Zoé egy házasságon kívüli fiút szül neki. Leo, miután ezt a fiút egy évvel korábban társuralkodóvá koronáztatta, 912-ben meghalt. (Érdemes emlékeztetni rá, hogy Illig tétele szerint a történelem 911-ben kezdődik újra, tehát 912-ben, a házasságon kívüli fiú megkoronázásakor immár a valós történelem filmkockái peregnek!) Ez a fiú, csak egészen későn, a koronázása utáni 24. évben kap valódi hatalmat a kezébe, egészen addig mások intézték helyette a kormányzati ügyeket, ami az ifjú császárnak nyilvánvalóan csíphette a szemét. E tekintetben rendkívül hasonlított III. Konstantinra, aki szintén csak későn vehette kezébe az ügyek intézését, és akit szintén társuralkodóvá koronáztatott a császár-papa. Ezek után mit gondolnak, vajon ki volt a X. századi Leo császár házasságon kívül született fia? Bizony nem más, mint maga VII. (Bíborbanszületett) Konstantin! Feltűnő hasonlóság mutatkozik tehát a VII. századi III. Konstantin élete, és a X. századi VII. Konstantin élete között! Érdekes megjegyezni, hogy a Szent Kereszt perzsáktól való visszaszerzésének dicsőségét VII. (Bíborbanszületett) Konstantin nem véletlenségből testálta éppen Herakleioszra, hiszen ezáltal voltaképpen a saját (VII. századi) apját tisztelte meg, az ő emlékének adózott! Hiszen Herakleiosz azáltal, hogy apja volt a VII. századi III. Konstantinnak, egyben a X. századi VII. Konstantinnak is apja volt! Ráadásul Bíborbanszületett Konstantin úgy intézi a dolgokat, hogy a valós történelem kb. a saját megkoronázásától induljon újra!

De nem csak a két Konstantin személye mutat feltűnő hasonlóságokat, hanem a VII. századi és a X. századi Bizánc külpolitikai helyzete is! A VII. században, amint azt már megjegyeztem, észak felől az avar előrenyomulás szorongatta a birodalmat, délkelet felől pedig a perzsa hódítások szaporították a ráncokat a mindenkori „Konstantinok” homlokán. A X. században mintha ismételné magát a történelem: észak felől a magyarok zaklatják a Birodalom nyugalmát, délkelet felől pedig az arab előrenyomulás teszi ugyanezt! Ez az a pont, ahol az emberben elkezd motoszkálni valami balsejtelem: Nem lehetséges, hogy a VII. századi avarokban voltaképpen a X. századi magyarokat kell tisztelnünk? És nem lehetséges, hogy a X. századi arab expanzió voltaképpen ugyanaz, mint a VII. századi perzsa előrenyomulás? Ha Bizánc a VII. században a perzsákkal és az avarokkal volt kénytelen szembenézni, akkor a X. századra e népekből magyarok és arabok lesznek! Az arab-perzsa problémával kapcsolatban a következőket írja Illig:

„Világossá válik a művészettudomány azon rejtélye, hogy Spanyolországban miért található az arabnál jóval több perzsa-szír elem. (...) Már nem kell azon csodálkoznunk, hogy miként sikerülhetett a néhány oázisból származó kisszámú arabnak ilyen eredményesen megtámadnia Spanyolországtól az Indusig koruk valamennyi nagy birodalmát; ez a perzsa seregekről inkább feltételezhető.”

A perzsák hódításaik során Egyiptomban megismerték a Koránt, és vele az iszlámot is, így nyugat felé törve azt is vitték magukkal Spanyolországba. Ezen a ponton talán nem lesz hiábavaló, ha teszünk egy kis kitérőt, és alaposabban is megvizsgáljuk az iszlám születésének körülményeit, annál is inkább, mivel vizsgálódásunk során magyarázatot kapunk arra a kérdésre is, hogy miért épp 297 évet loptak be a történelmünkbe!

Tóth Gyula - <http://maghreb.blog.hu>